

Andragendet henvises. Jeg maa sige igen, som jeg sagde i Fjor, at det er overmaade godt, naar Statskassen kan erhverve sig Indtægter ved sine Embedsmænds Dygtighed, men det vilde dog være for galt, om Statskassen ogsaa skulde erhverve sig Indtægter ved sine Embedsmænds Fejl, og dette gaa ud over Borgerne i Staten.

Da altsaa Administrationen fuldt ud erkender den Fejl, den her har begaaet, da man fra Administrationens Side har gjort, hvad man kunde, for muligvis at bøde paa denne Fejl, har vist den største Villighed til, for saa vidt det var muligt, ad administrativ Vej at rette paa Fejlen, hvilket imidlertid ikke er lykkedes, tror jeg, at i disse Indrømmelser og Foranstaltninger fra Administrationens Side er der tilstrækkelig god Grund for Rigsdagen, i hvis Haand Sagen ligger, til at bringe den ud af Verden ved at henvise Andragendet til Finansministeren. Den paagældende Mand, der uden Fejl fra sin Side har lidt Uret, vil da faa sine Penge tilbage.

Trier: I Modsætning til den ærede foregaaende Taler har jeg en Tak at bringe Finansudvalget, fordi det har foreslaaet at henvise Andragende under Nr. 2 fra Funktionærer og Arbejdere ved Hærens tekniske Værksteder og Magasiner til Krigsministerens og Finansministerens Undersøgelse og Overvejelse. Selvfølgelig maa denne Sag som enhver anden underkastes den fornødne Undersøgelse og Overvejelse, men jeg tvivler ikke om, at naar denne har fundet Sted, vil man komme paa det rene med, at baade Billigheds- og Retfærdighedshensyn tale for i alt væsentligt at imødekomme Andragendet. Det er jo dog baade ubilligt og uretfærdigt Aaringer, maaske et Menneskeliv igennem at benytte Menneskers Arbejdskraft uden at sikre dem, at de, naar de ved et Ulykkestilfælde, ved Sygdom eller ved Alderdom blive uarbejdsdygtige, have et tarveligt Udkomme, hvormed de kunne slaa sig igennem uden at ty til Medborgeres Understøttelse.

Det, som disse Funktionærer søge at opnaa, er dels at faa Sikkerhed for, at de saa at sige ikke ville blive glemte, dels for at komme under ligelige Forhold, saa at det ikke skal bero paa ret vilkaarlige Spring, hvorledes de enkelte blive stillede. Naar det i Andragendet siges, at de som Regel kunne opnaa en Understøttelse af 200 Kr. aarlig, er jo selve denne Understøttelse ikke noget, hvoraf et Menneske kan leve, og den synes endda at være en Regel, der

ikke er uden Undtagelse. I ethvert Tilfælde stiller den de vedkommende langt under, hvad tilsvarende Arbejdere ved Statsbanerne i 15de Lønningsklasse ifølge deres Pensionslovs Bestemmelser ville faa i Understøttelse eller Pension. En Værkfører, der afskediges 70 Aar gammel efter omtrent 40 Aars Tjenestetid, har ganske vist faaet 300 Kr. aarlig, men en 74-aarig Haandværker, afskediget efter omtrent 30 Aars Tjenestetid, har maattet nøjes med 150 Kr. aarlig. En tilsvarende Statsarbejder ved Banerne vilde efter 30 Aars Tjenestetid have faaet omtrent 600 Kr. i Pension. En Magasinarbejder, der afskediges 69 Aar gammel for Svagelighed, faar 120 Kr. aarlig, en anden Magasinarbejder, som 72 Aar gammel er bleven afskediget for Alder og Svagelighed, faar kun 96 Kr. aarlig. En Enke med 2 ukonfirmerede Børn, hvis afdøde Mand har haft en 35-aarig Tjenestetid, faar kun 75 Kr. aarlig, og endda kun indtil hun er 60 Aar gammel. Man mener altsaa ved en mulig Alderdomsunderstøttelse at have indfriet Statens Forpligtelser ogsaa overfor dem, der i Kraft af Arbejde i Statens Tjeneste have Krav paa Understøttelse eller Pension. Der synes i Virkeligheden at være stor Grund til at tage disse Forhold under Overvejelse og søge at faa dem ind under faste Regler, Regler, som kunne være tilfredsstillende for dem, der have arbejdet i Statens Tjeneste.

Den ærede Ordfører (Jens Busk) sagde, at det var et stort Spørgsmaal. Det er det maaske ogsaa, maaske rækker det videre end netop til disse Mennesker. Men er det et stort Spørgsmaal for Staten og Statskassen, er det dog et endnu større for de Mennesker, det vedrører. Staten kan til Nød slaa sig igennem, selv om den kommer ind paa at pensionere disse Mennesker i Overensstemmelse med de almindelige Pensionsregler. Men de paagældende enkelte Mennesker kunne ikke slaa sig igennem, hvis man holder dem nede paa et saadant Lavmaal, at det ikke en Gang er Sulteføde, de blive i Stand til at erhverve sig. Spørgsmaalet for dem er, hvor vidt de, naar de ikke længer ere arbejdsdygtige, skulle leve under et stadigt Tryk af Trang og Nød, eller efter deres Arbejdsdag skulle kunne gaa en rolig Aften i Møde uden Frygt for, hvad der altid skræmmer Folk mere end det meste andet, paa deres gamle Dage ikke at vide, hvor de egentlig skulle søge hen. I Kraft af saadanne Betragtninger og af denne Tilstand i de paagældende Kredse er det, jeg takker Ud-